

THE SCHOOL TIMES

Hurá k vodě ...

Znovu se stala zvláštní věc ... školní rok utekl a prázdniny už klepou na dveře!!!

Jenže není ještě všem dnům konec. Veškeré přípravy ve škole vrcholí a řada z nás možná ještě stále neví, jak bude vypadat jeho závěrečné vysvědčení.

V tuto vypjatou chvíli náš tvůrčí tým přichází s novým vydáním našeho čtvrtletníku THE SCHOOL TIMES s přáním alespoň trochu zpříjemnit toto čekání.

Co Vás tedy čeká:

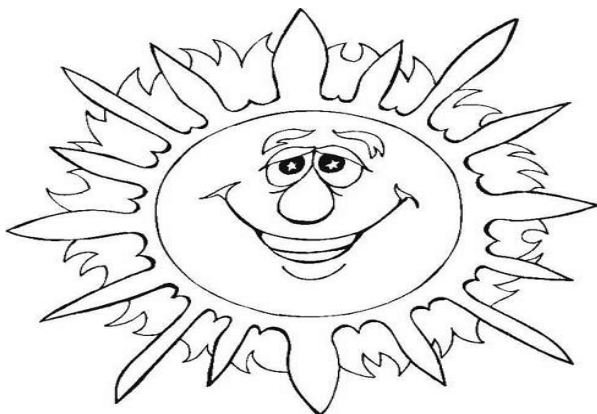
Léto již klepe na dveře a venku nás začínají trápit tropická vedra, ve škole se nedá dýchat a učit se nám snad už nikomu ani nechce.

Určitě všichni již toužebně očekávají příchod prázdnin, které jsou v podstatě za dveřmi. Abychom to čekání trochu zpříjemnili, přiházíme s dalším vydáním našeho časopisu. Stejně jako minule i tento poslední díl školního čtvrtletníku THE SCHOOL TIMES je věnovaný nastávajícímu ročnímu období, kterým je léto.

I tentokrát jsme do časopisu zařadili výsledky slohových prací některých tříd. Pro změnu jsme však nezažadovali žádné určité téma, ale žákům jsme dali volnou ruku při své tvorbě. Jediné čím byli omezení, byl slohový útvar – to znamená úvaha a vyprávění.

Kromě tohoto se zde dozvíte i zprávy, z některých školních výletů a exkurzí a nezklamou ani naši známí přispěvatelé ze stran učitelského sboru.

Doufáme, že se Vám poslední vydání pro školní rok 2016/2017 bude líbit a za celý tým našeho čtvrtletníku, přejeme příjemné počtení a hezké prožití letní pohody.

Zajímavá místa u nás, aneb kam na dovolenou

Prázdniny se blíží a každý z nás má již dozajista naplánováno, kam se vydá za dovolenou. Určitě se většina z nás chystá k moři. Dřív než budeme ale vyhazovat peníze za drahý zájezd, nebylo by zřejmě na škodu rozhlédnout se po zajímavých místech v naší republice. Možná to řada z nás neví, ale i zde je možné objevit věci, o kterých většina neměla ani ponětí, že existují tak blízko.

1. Poušť v Česku

Nemusíte do Afriky, zajedte si do Jižních Čech, a budete si připadat skoro jako na poušti. Písečný přesyp u Vlkova je jedním z nejsušších míst v republice, takže budete mít pocit, že jste na Sahaře.

2. Gejzíry jako na Islandu

Přírodní rezervace Soos leží 6 km severovýchodně od Františkových Lázní. Bublající gejzíry, vyschlé solné jezero, slanomilné rostliny a skály - v těchto místech si opravdu budete připadat jako na 5000 kilometrech vzdáleném Islandu.

3. Český Windsor

Zámek Hluboká byl postaven ve stylu tudorovské gotiky podle vzoru anglického královského zámku Windsor, a tak se můžete rázem ocitnout v Anglii, stačí si zajet kousek od Českých Budějovic.

4. Jihočeský Stonehenge

Holašovický kruh tvoří 25 obřích kamenů, poskládaných do kruhu o průměru 30 metrů, a místní mu přezdívali jihočeský Stonehenge. Podle psychotroniků má údajně nejsilnější energii ze všech tuzemských megalitů postavených člověkem.

5. Jezera jako v Norsku

Pokud se chcete alespoň chvíli cítit jako v krásné přírodě na severu Evropy. Navštivte na Šumavě i průzračná ledovcová jezera. Najde jich tam rovnou pět - Černé, Čertovo, Prášilské, Plešné a jezero Laka.

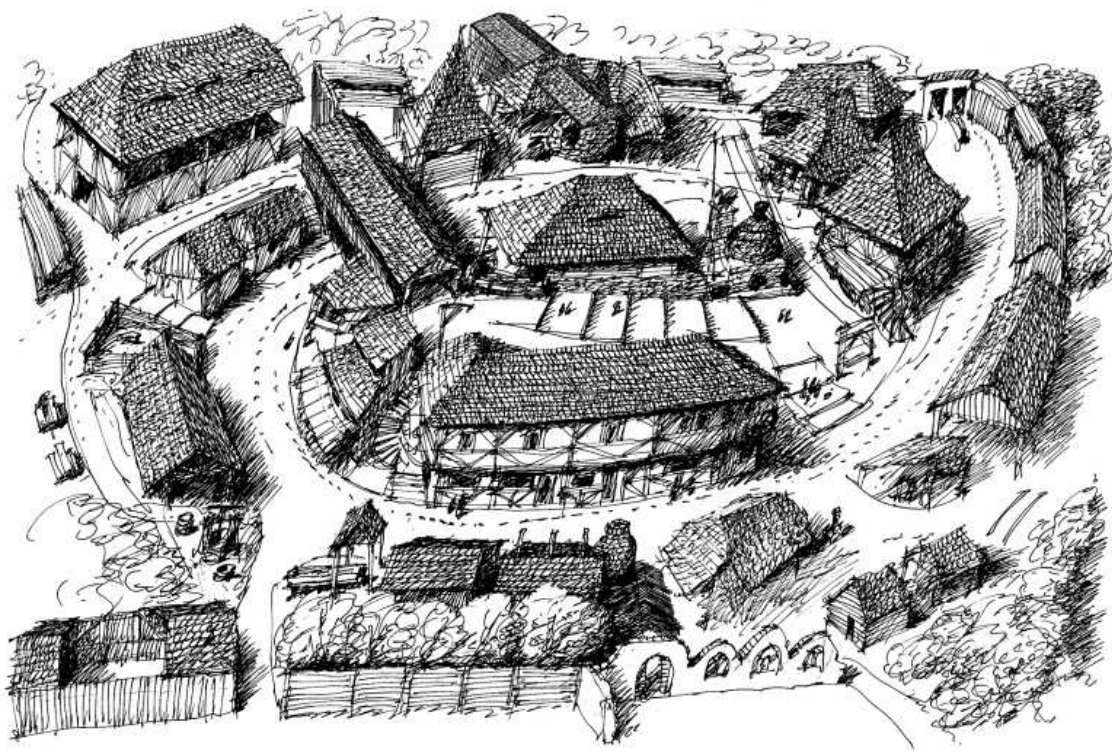

Botanicus Ostrá u Lysé nad Labem

Dne 25. 5. 2016 se žáci 6. a 7. třídy vypravili na exkurzi do Centra řemesel a bylinných zahrad Botanicus. Nejprve jsme si prohlédli stálou výstavu plastik a soch v zahradách. Pak jsme se věnovali zábavě v místních labyrintech. Poté už byl čas prohlídky městečka s řemesly. Paní průvodkyně nás provedla městečkem, ke každému řemeslu nám řekla něco zajímavého a poté si žáci mohli vybrat, kde stráví zbylý čas.

Chlapci se vrhli na rýžování zlata, další stříleli z luku. Dívky se věnovaly košíkářství, výrobě mýdel a svíček. Někteří se zanořili do tajů výroby loutek nebo papíru. Když řemeslníkům vyhládlo, ochutnali v místní krčmě keltské palačinky, bramborové placky, flákotu masa nebo výborné staročeské koláče. Domů si vezli mnoho zážitků a výrobků, které voněly bylinami ze zahrad v Ostré.

Mgr. Vlasta Tvrdíková

Škola v přírodě I. stupeň

Na škole v přírodě to bylo super. Nejvíc mě tam bavilo, když jsme hledali geocaching, a když jsme byli v bazénu. Jediné, co mě tam štvalo, bylo, že tam nebyl signál a wi-fi. V geocachingu mě bavilo to, že všechny týmy před námi nemohli najít první kešku a když jsme tam přišli a taky jsme ji nemohli najít, tak jsem najednou zpozorněl a baf! Keška byla v mé pravé ruce.

V bazénu mě bavilo, že jsem si znovu procvičila plavání. Bavila mě i lukostřelba a střílení z pistole. Noční bojovka byla taky super, jenže jsem se vůbec nebála, protože Martin prozradil vše, co nás čeká.

N. Otradovcová 3. třída

Letošní škola v přírodě se mi líbila. Bavilo mě nejvíc koupání v bazénu. Ale bavilo mě všechno. Jako druhá disciplína byla lukostřelba, protože mi to šlo. Další aktivita byla střelba z laserové pistole. Hráli jsme volejbal, to mě taky bavilo. Vařili tam dobře, měli jsme hezký pension. Měli jsme tam hezké pokoje.

O. Brázda 3. třída

Chorvatsko - Omiš

V pátek večer odjela Naše parta směr Chorvatsko – Omiš. Projížděli jsme přes Slovensko, Maďarsko a nakonec jsme v sobotu dorazili do Chorvatska na Plitvická jezera.

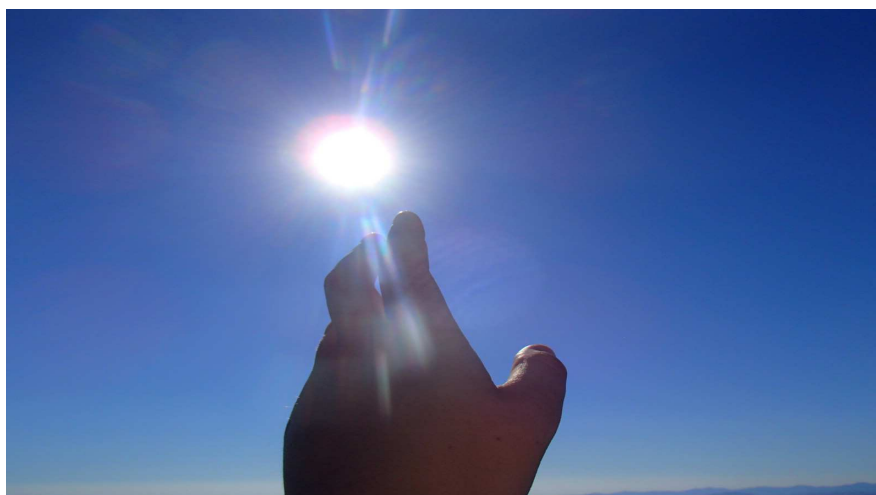
Procházeli jsme se mezi vápencovými skalami a koukali skrz průzračná jezera. Večer jsme se ubytovali ve vile poblíž pláže. V neděli dopoledne byla první procházka do města a odpoledne první koupání v moři. Celé pondělí jsme trávili v moři.

V úterý jsme jeli na výlet lodí na ostrov Brač. Na lodi nám dali k obědu pečenou rybu. Večer byl rozchod do města. Ve středu dopoledne jsme si užívali slané vody a odpoledne sladké vody na řece Cetině, kterou jsme sjížděli na raftech. Večer byla procházka historickým centrem Splitu.

Čtvrtek byl volný den, jelikož pršelo. V pátek dopoledne jsme dobalovali poslední věci a po obědě jsme vyrazili do národního parku Krka. Večer jsme vyrazili stejnou cestou domů.

Tímto článkem bychom chtěli poděkovat paním učitelkám a kuchařkám za skvěle strávenou dovolenou ☺

Kamilka Sedláková a Anička Krátká

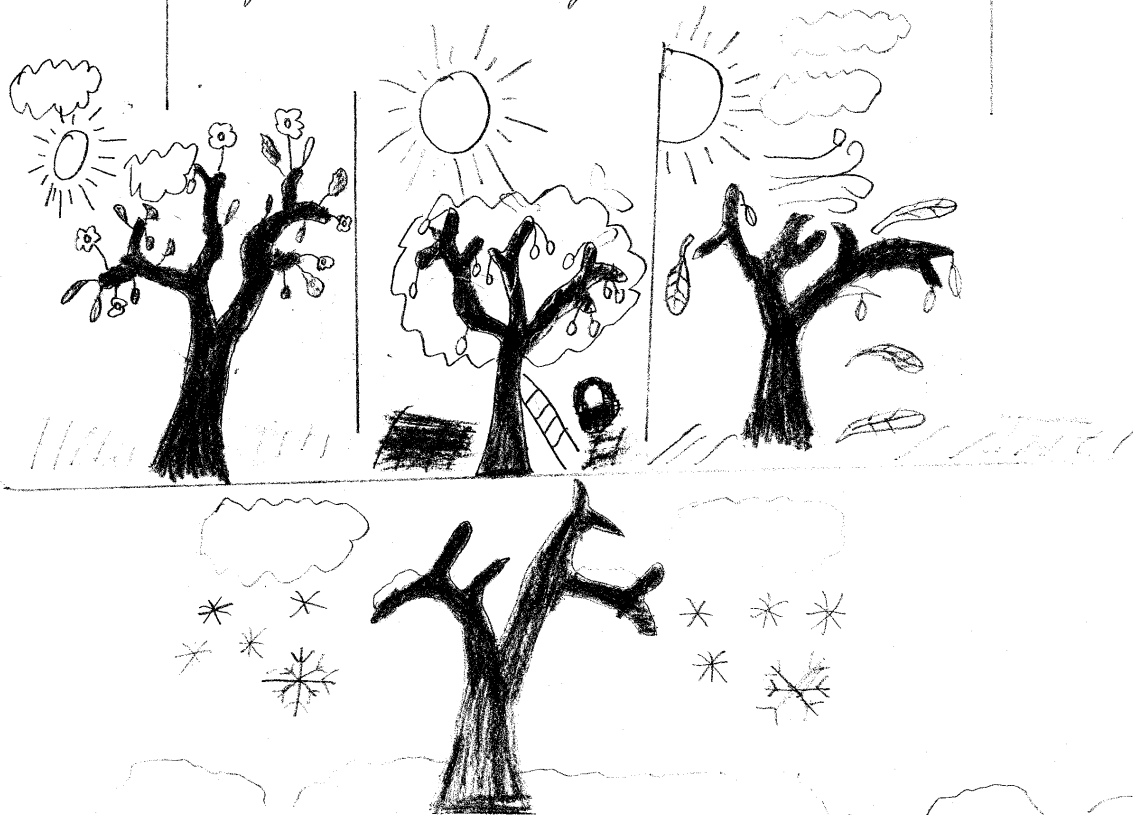

Roman Vavřík

4.5. 2017

TŘEŠEŇ

Tato Třešeň roste na zahrádce mého dědy.
Děda ji zasadil před 2 roky. Před ní tam
byla stará Třešeň kterou děda musel pokácet. Byla již
stará a neměla moc plodů. Třešeň roste vždy v měsíci
červnu. Tato má velké a krásné červené třešně. Děda ji zasadil
na to místo kde stávala zahrada. Je na ní v zimě
pověšeno krmítko na ptáky a už nyní je dost
velká. Děda se o ní dobře stará. A tento rok
bude mít zase více třešní než loni. Pohodl
tedy nemůžeme a každý má rád dědu.

Cylová J.

Hrušeň

- Na naší zahradě je strom Hrušeň
je na naší zahradě už víc jak 6 let.
Hrušeň měla ještě před 2 roky plody, ale letos plody nerostou.
- Plody se jmenují hrušky.
Hrušky jsou ovoce s velmi velkým obsahem vitaminu C.
Nezanedbatelný je ovšem výskyt vitaminu B, a to hlavně
pod slupkou. Z hrušek se vyráběla pracharanda, tradiční
přísada do sladkých pokrmů. Dnes se z hrušek (hlavně na Moravě)
vyrábí tradiční česká hrušovice.

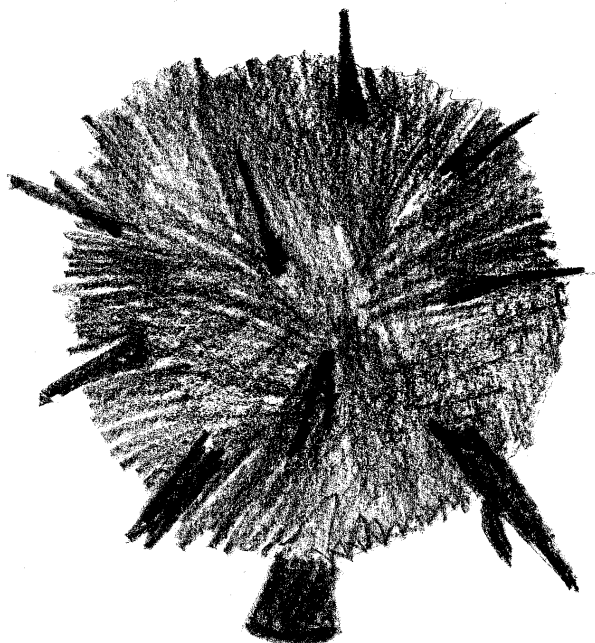
ŠKUMPA

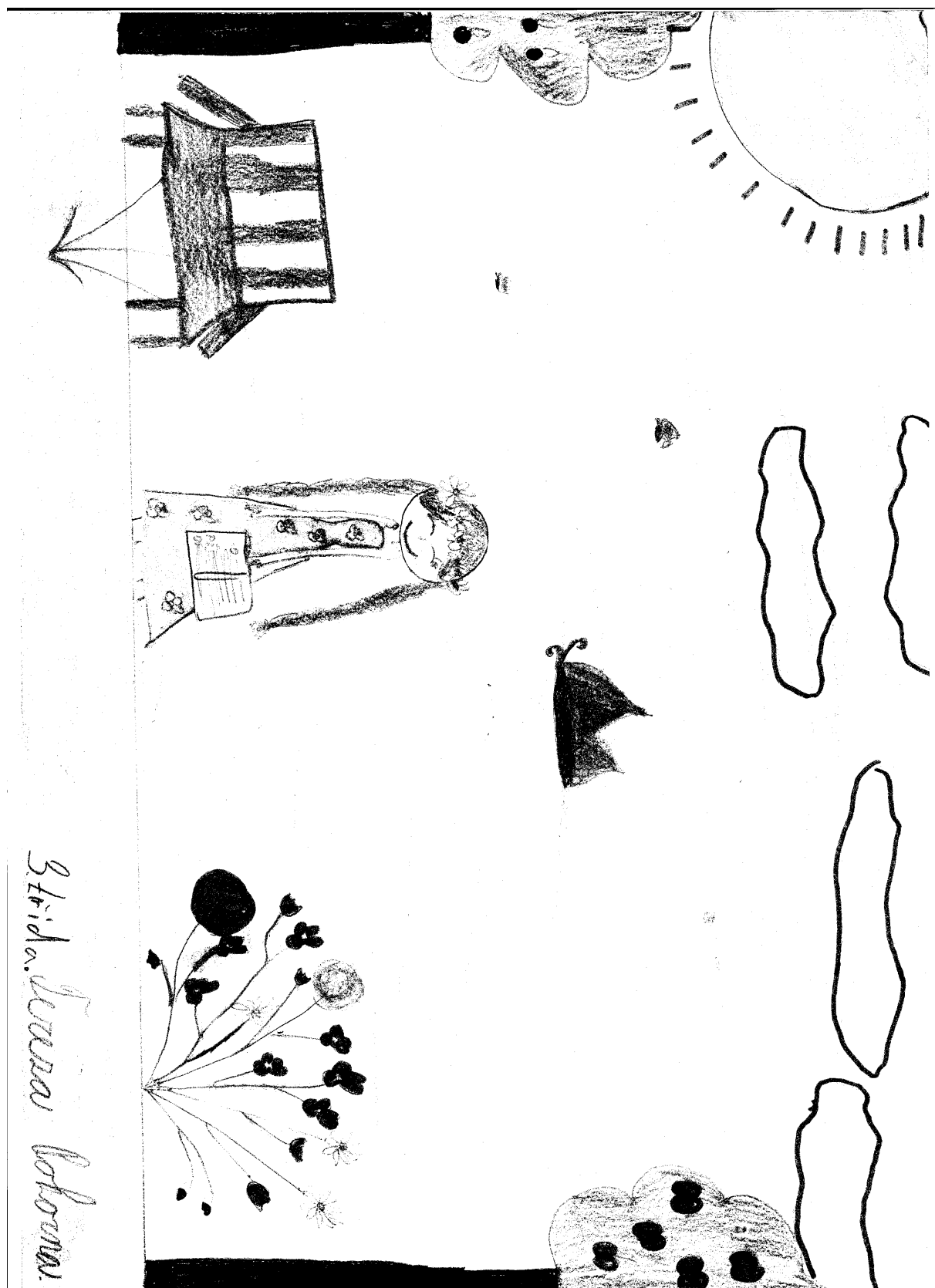
Naš projekt je o stromu, který se nazývá škumpa.

Tento strom se nachází uprostřed dvora našeho domu, vrhá stín na zahradku a je domovem pro různé druhy ptáků a hmyzu. Z nejznámějších obydlí škumpu kosi, sýkorky, desítky vrabců. Naši největší chloubou je sova Kalous ušatý, který zde již 2x odchová se svou samičkou mláďata.

Několikrát jsme uvažovali nad tím, že strom pokáceme, protože je jedovatý, ale vždy vyhrála říše zvířat.

I přes jedovatost stromu setrval každý rok těšime kdo se u nás ubytuje a postaví hnízda.

3. třída. Lucie Boháňová

Osmá a devátá třída: Standa Kučera - Odcházení.

Cítil jsem se jako pan prezident Havel. On odcházel, bohužel, v roce 2011 ze života a napsal o tom knihu, já se připravoval na grandiózní odchod z alma mater v Panenském Týnci, a že bych se měl o tom literárně zmínit, to mě, bohudík, nenapadlo. Ty poslední dva roky mého nasávání základní školou vymezených věd byly orámovány obrovským množstvím příhod, které byly podbarveny gagy, které milý čtenáři nevymyslíš. Ty prostě přináší život. Je mi čtrnáct. V osmé třídě nám v květnu nečekaně zemřel ředitel Žalud. Odešel prosovětsky laděný věrozvěst, který těm svým Gagarinům a Brežněvům skutečně věřil. Když ležel v rakvi před školou ověnčen smutečními věnci a dvojitým hadem soudruhů, kteří tam stáli čestnou stráž, bylo mi smutno. Už jsem byl dost starý na to, abych pochopil, že nikdy nepřevlékl kabát. Byl prostě svůj. Komouš, ale kovanej. Nebyl prospěchář. To jsem zjistil - coby adolescent - a dodnes tomu věřím. Žil školou a jejími úspěchy. Po vítězných zápasech křepčil po hřišti a byl jeden z nás. I v Beřkovicích jsem poznal jednu takovou paní učitelku. Věřila těm ideálům, ale byla férová. Když mi umřela, nestydl jsem se za slzy. On je totiž pláč někdy krásnější než smích. Teď stojíme před školou, a proti v rakvi spí svůj věčný sen soudruh Žalud. Okolo stojící soudruzi se snaží trapně vzdychat. Se slizkým až devótním projevem perlí budoucí ředitel dosazený OV KSČ - soudruh Leoš Preis. Díky jemu si mockrát budu přát, aby se Volodimir Žalud vrátil. Ale kdo překročí řeku Léthé - znáte to. I Žalud si užil své odcházení. Pohřební auto jelo krokem od školy a soudruzi s kapesníky u obličeje ho vyprovázeli na hranici okresu, což činilo rovné dva kilometry. Jsme totiž hraniční vesnicí. Šli jsme i my žáci základní školy. U lesa, který míří do údolí sv. Gotharda, jsme dostali rozchod. Naposledy jsem s láskou pohlédl za mizející rakví. Díky pohřbu jsme měli ředitelské volno, a tak jsme zmizeli na fotbalové hřiště a posléze do školní jídelny na oběd.

Čas pádil jako zběsilý. Osmá třída byla plná sportovních utkání. Měl jsem diplomy za přespolní běh i za běh na jeden kilometr. Ve fotbale jsem reprezentoval školu, okresní i krajský výběr. Levačka slavila všude úspěchy. Děda měl v nebi určitě radost. Na konci

roku se dostavil tradiční scénář. Do Ořechové ulice jdeme v pěti. Premiantka Cígelbauerová samé jedničky. Mirek Nováček samé jedničky. Quido Kačer - tak blbě se jmenoval - samé jedničky. František Balda samé jedničky. A konečně obecní genius - tedy já - dvojka z ruského jazyka, výtvarné výchovy, pracovních činností a jako obyčejně z tělocviku. Soudruhu Josefu Tylečkovi jsem spadl z bradel, hrazdy i kolovadel (jedná se o kruhy). Nedotahoval jsem na koberci výpony a stoje na hlavě. Nezvládl jsem čelem vzad a napravo příč. Okresní přeborník v běhu na jeden kilometr nebyl o tělocvik ve škole ani jednou kopat na branku nebo běhat. Doma konstatovali, že jsem sokol na hovno a nemohl bych na Strahov ani páchnout. Však jsem tam také nikdy nepáchl. Se závistí jsem sledoval, jak můj bratr Čenda dělá kotoul letmo přes švédskou bednu a Tyleček blaženě chrochtá. Můj bratr, který brzy začal chlastat první ligu, mě jediný utěšoval. Ty vole, ten tvůj gól levačkou přímo z rohu, ten je za dvě jedničky z tělocviku. A pak přišly nádherné prázdniny, na které do smrti nezapomenu. Červenec v Chrastavě - Andělské Hoře u bratrance Jendy, první platonické seznamování se s dívčím tělem Karličky Špačkové, která bydlela v sousedním Bílém Kostele, a já ji šíleně miloval. Zápas načerno na turnaji Liberecka, kde Bílý Kostel s naším Jendou v brance vyhrál. V tom samém týmu hrál neznámý blondáček na postu levého halva a vstřelil devět branek. Jmenoval jsem se Roman Kludský. Diplom pro nejlepšího hráče s tím jménem mám dodnes doma. Když jsem ho přebíral, přitočil se ke mně trenér finálového soupeře a povídá: „ Kludský - komedianta blondáka - to jsem ještě neviděl. Ta podoba - ty jsi synovec Ludvíka Kučery z Andělské Hory. Včera jste s Jendou lítali za holkama v Kryštofáku. Já tam mám, ty rošťáku, hospodu. Víš, že to byl dorosteneckej turnaj a ty jsi ještě žák. To bylo vo průser. Ale ta tvoje levá noha, boha jeho, jak já bych tě za rok potřeboval v Žitavě.“ Vypadlo ze mne jediné moudro: „Když jste mě neprásk, tak já za rok přijedu“. Netuším, že se všechno splní a tenhle chlápek získá stříbrnou medaili, když prohrájeme až ve finále mezinárodního turnaje, kde jsem hostoval v jeho týmu, což dovolovala pravidla. Rozstřel jsme nezvládli. Jenda penaltu pustil a já ji nedal. Ale to už by byl jiný příběh. Zpátky domů do Týnce.

Srpen před nástupem do devítky jsem trávil s maminkou Danuškou u strýce v Bernu. Egelgasse 92 byla ulice českých diplomatů. Zde jsme bydleli. Soudruzi pustili jen mě a mámu a za rok jel táta s Čendou. Ty tři neděle ve Švajcu to byl zlom. Na vše jsem čuměl jako tele. Musím se učit, abych se dostal do světa jako strejda. Člověk mínil, Sovětský Svaz všechno změnil. To jsem ale ještě nemohl tušit a doslova hltal všechno kolem sebe. Svět nesoudružských vydríduchů mě doslova spláchl. Bratranec Luboš s perfektní němčinou a dospělí kolem mě se snažili, abych ten prohnílý svět kladně pochopil. Poznal jsem kantony s němčinou, francouzštinou, italštinou a byl jsem zasvěcován i do rétorománštiny. Koupili mně nádherné džíny a džísku. Na trička s potiskem jsem jenom valil bulvy. Vyplazený jazyk kluků od Rollingstones brzy zdobil moji mužnou hrud'. Filmy s Bondem, Old Shaterhandem jsem navštívil několikrát. Nejvíc mě však dostali vlasatí kluci z Liwerpoolu. Jejich filmy Help a Perný den jsem zhlédl snad desetkrát. Ba co víc, jejich desky, díky finančním možnostem strejdy Vládi, mě brzy říkaly pane. Klub zlomených srdcí seržanta Pepře, Abey road, Staří zlatí Beatles a malé singly se zeleným jablkem jsem si odvážel domů. Setkání s krajany, kteří vzali čaru po Gottwaldově puči, nás stále více ohromovala. Svobodný svět, kde se dočteš, že komunisté pověsili dr. Miladu Horákovou a mnoho dalších skvělých lidí, že střílejí po lidech, kteří prchají přes hranice na západ, to mě utvrdilo, že děda nikdy nelhal. Zato moje základní škola byla semeništěm polopravd, šílených přiblblých frází a prolhaných manifestací. Zatím jsem si užíval, ale netušil, co na mne vtrhne, až se s maminkou Danuškou vrátíme domů. V předstihu mohu říct, že mě zachránilo Pražské jaro. Ale to bych předbíhal. Zatím jsem v zemi Helvétské a moc se mi tu líbí. S chlapci na předměstí mastíme s bratránkem fočus a levačka mi získá nové kamarády. Standíku, zítra jdeme na setkání s krajany do národního parku, říká moje matka, která se těchto akcí nemůže nabažit. Dnes přiletí z USA sestra Provazníková a bratr Hřebík. Od dědy jsem slýchával, že jde o důležité potentáty České obce sokolské, kteří utekli před Komanči po posledním sletu v Praze. Ráno spatřím matku v sokolském kroji a blbě se tlemím. Jsem poučen, že je to nádherná prvorepubliková tradice, ale stejně mě to neuchvátilo. Na setkání do sportovního centra se netěším, ale netuším, že

nastane ta správná prdel, na kterou do smrti nezapomenu. Život někdy tropí hlouposti. V bernském parku je živo. Vyhrává zde ryčná dechovka a krajané bzučí jako pilné včely. Sokolské kroje ladí s legionáři a baráčníky z krajanského spolku. Za pultem řečníků zazní ryčný ženský hlas. Bratři a sestry sešli jsme se ve svobodné zemi, a proto se můžeme bez falše a přetvářky radovat a vzpomínat na světlý odkaz TGM. Ta rétorika mně byla povědomá a personu jsem poznal hned. Ztepilá postava jí zůstala. Jen obrovská prsa nabyta taškovitého tvaru a vypadala hrůzostrašně. Zkrátka na tribuně těsně nad námi hřímala soudružka Zdena Poděbradská, která mě opustila ve druhé třídě, když vycestovala za maďarskými soudruhy. Moje udatná matka přešla ihned do protiútoků a úsměvná fraška začala. Soudružko, vezu vám z Čech modrou svazáckou košili a sochu Lenina a Gottwalda. Říkala jste mému synovi po bolševicku, že kdo chce zapalovat, musí hořet. Ve vašem kabinetě zůstaly po vás dějiny KSČ a korejsky psaná Čuch-če po soudruhu Kim-Ir-Senovi. Mojí bývalou třídní zachvátil chaos. Přeskakoval jí hlas jako podřezávanému kozlíkovi. Pak se ztrapnila nejvíce. Paní, já vás neznám. Ale znáte, že mě jste chtěla udělat socialistického člověka, paní Poděbradská. Letitý sokol s mocným perem na čapce si mě změřil a povídá. To musí být mýlka, chlapče. Odkud jí znáte? Od nás z Panenského Týnce z uliční organizace KSČ. Komická fraška pokračovala. Poděbradská se bránila, ale neubránila. Argumenty byly tak pádné, že ve vzteku zařvala. Tys mi tady scházel, hajzle. Její útěk byl úprkem z hořícího domu. Náš zahraniční exil tak přišel o jednu demokraticky smýšlející ženu. Jak dopadla, nevím, jenom můj bratr Čenda tvrdil, že z Bernu zmizela. Já se s ní už nikdy nesetkal, protože přišla normalizace a z republiky mě hodně dlouho nepustili. Jsem v deváté třídě a mám o zábavu postaráno.

Rok 1967 byl rokem velkého oteplení na totalitní komunistické scéně. Přesto jsem měl o průsery neustále postaráno. Nový soudruh ředitel Leoš Preis mě v lásce neměl. Jako správný marxista učil dějepis a věděl, že jsem byl na západě. Dával mi to hodně sežrat, ale kritika začala šrotovat prezidenta Novotného, pomalu začínalo Dubčkovovo pražské jaro a já měl od něj až do doby, kdy jsem byl přijat na Gymnázium do Slaného, pokoj. Přesto mi první pololetí nedal vydechnout.

Takže začneme od Adama. Je září a pan ředitel mě vede k holiči. Leoš Preis konstatoval, že blondaté beatlesáky ve škole nechce a že mně ty blbečky vyžene z hlavy. Vede mě do holičství k paní Jarče Fouskové, která se tetelí štěstím, že mě může oškubat. Správně jste zasáhl, soudruhu řediteli. Tenhle mor se nám zde začíná rozmáhat. Vybrousila mě skvěle. Fór je v tom, že dneska je to vrchol módy. Na hlavě drn a kolem nic. Vidiš, jaký jsi fešák, švitoří paní Jarča. To si představte, pane řediteli, že ta televize ty zjevy z té Anglie ukazuje. V tom ze mě vypadlo něco, co se po čase vyplnilo. Ti zjevy budou jednou ve všech čítankách a ta muzika, to bude jednou klasika. Ředitel konstatoval, že to může povídat pouze hlupák a vystrčil mě ze salonu krásy. Průser druhý byl můj džínový oblek. Ředitel nařídil, že okamžitě mám ty montérky sundat a přijít jako slušnej člověk. Triko od Stounů působilo na říďu, jako sovětská vlajka na býka. Co to máš na sobě za kravinu, připomínáš mně právě skot. Haha, křečovitě se smál. Maminka Danuška konstatovala, abych nedráždil hada bosou nohou a dala mi košili, tesilky a svetr do věčka. Zato spolužáci projevovali o mé oblečení mimořádný zájem. V Praze začínali Darex měnit v Tuzex a třída byla na jaře modrá. Jen ten jazyk od Stounů jsem měl sám. O Vánocích byla besídka a pedagogický sbor byl naposledy frustrován. Moje desky spolužáci doslova milovali. Skladby od Beatles, Bee Gees, Stonů, Holies, Trops a Beach Boys duní tělocvičnou. Brunátný ředitel seřve mladého učitele Nováka, který tam s našimi holkami trsal. Vyškubl šňůru ze zásuvky a zařval nehynoucí skvost - Kučero, ty Masaryku, vrať se do té tvé I. Republiky.

Přišel Nový rok a sním první kritika prezidenta Novotného a nástup nového demokratického proudu. Jsem zarostlý jak John Winston Lennon, mám džíny, na triku Stouny. Ve škole dřu, aby na mě nikdo nemohl. Budu mít dvojky pouze z Tělocviku a z Ruštiny. Televize chrlí pořady s první opatrnou kritikou komunistů a hudební kritik Václav Černý v Mikroforu uvádí skladbu Hej Jude a prohlásí - dnes už je to klasika této vynikající kapely, která bude brzy ve všech čítankách. Pic kozu do vazů. Slyšeli jste slovo Boží. Jaro vrcholí mým přestupem do slánského fotbalu, kde na mne čeká I. dorostenecká liga. Předseda oddílu za mnou přijde s obálkou. Je v ní podpis pana

ředitele Korce, že jsem jako udělal přijímačky na Gympl (SVVŠ). Mám se hlásit na chmelové brigádě 21. srpna 1967 paní profesorce Anežce Šírkové. Jsem šťastný, že mi to vyšlo. Já totiž na gympl strašně chci, zatímco maminka Danuška touží po ekonomické škole, kam jedu jen tak, aby se neřeklo, dělat přijímačky. A představte si, já je neudělal. Zkrátka jsem se ocitl pod čarou. Vzhledem k tomu Gymnázium ve Slaném mi to bylo šumafuk. Zato maminka to obřečela. Jdeš na gymnázium - copak chceš bejt doktor nebo nedej Bože učitel. Kdyby tak věděla. Na základce jsem naposledy zkoušen a zrovna z dějepisu. Cituji časopis My - 67, kde se píše o parlamentní I. Republice. Masarykovo křídlo Hradu, Čapkovy hovory, agresivní Gottwaldova politika. Překvapí mě, že je řídě spokojen. Poslední výborná dosedne do mé žákovské knížky. Za dva roky už byl po okupaci Rusáků velké zvíře. To by mě dal za pět a zničil můj sen o gymnáziu, jako těm mladším - méně šťastným.

Na rozlučce s devátou třídou jsem se v místní hasičské zbrojnici těžce opil Veltlínským zeleným. Nejprve jsem dlouze líbal spolužačku Sylvu, které jsem kdysi zmáčel copy v inkoustě. Později si mě přála za muže, ale ono to nějak neklaplo. Blíží se půlnoc. Těžce zvracím do přilehlé uličky. S alkoholem jsem měl totiž nulové zkušenosti. Ráno je mi jako přejetému parním válcem. Vycházím do Ořechovky - ulice vyznamenaných. Ti se samými jedničkami a já se dvěma dvojkami. Ta z tělocviku je dodnes pikantní. Soudruh Tyleček Josef stále žije. Před domem běhá náš jezevčík Filip a čapíruje uši směrem na západ. Je srpen 1967. Za rok bude všechno jinak. Po překrásném roce na gymplu přijedou tanky komunistických okupantů a drasticky změni osudy nás všech. Končím s hitem San Francisco v uších. Mé sny se rozplynuly jako vlasy bájně Bereniké ve starých antických pověstech. O rok později proběhly mé osobní Pelíšky. Váš Standa (Stanley) Kučera

Slohové práce

Jak už bylo řečeno na začátku, nikdo z žáků nebyl omezován určitým tématem. Přesto pro někoho možná bylo daleko složitější vymyslet, co by tak asi mohl napsat, aby splnil zadané požadavky - vytvořit zajímavé vyprávění, nebo úvahu hodnou skutečného zamyšlení.

Přesto se i mezi množstvím prací různých kvalit našli i takové, které skutečně stály za vydání a kde jinde je zveřejnit než v našem čtvrtletníku.

Doufáme, že se Vám práce mladých a nadějných spisovatelů budou líbit a příští rok se znovu vrátíte k stránkám časopisu THE SCHOOL TIMES.

Dost ale bylo dlouhých proslovů. Je čas si najít klidný koutek a začít číst příběhy, které jsou pro Vás připraveny...

...přejeme příjemné počtení.

Jak jsem sjížděl rafty

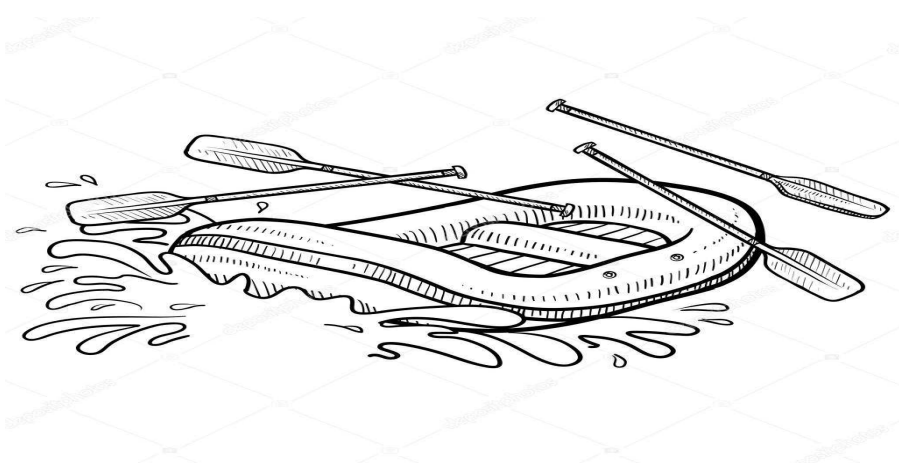
Jednoho slunečního dne jsme se společně s táborem vydali sjíždět rafty nedaleko Kralup nad Vltavou. Ráno jsme si sbalili věci, které budeme potřebovat, ale hlavně náhradní oblečení. Po půl hodině jsme dorazili na místo. Přivítali nás instruktoři, kteří nám dali oblečení na rafty a my jsme se šli převléknout.

Poté si nás instruktoři rozdělili na dvě skupiny. Každý instruktor si vzal jednu skupinu. Následně nám řekli pravidla, jak se sedí na člunu a jak se pádluje. Poté co jsme toto zvládli, jsme si konečně mohli sjet „divokou řeku“ - dráhu s překážkami.

Na dráze bylo plno překážek např. barely, pneumatiky, lana, tyče a ostré zatáčky. Jelikož jsem tam byl nejstarší, tak jsem společně s jedním kamarádem musel sedět vepředu. Raft jel rychle, boural o různé překážky a hlavně všude stříkala voda. Po chvilce jízdy jsme přišli o jednoho člena posádky. Poté co jsme dojeli, tak jsme ho vytáhli a šli jsme to sjet znovu. Celkem jsme to sjeli čtyřikrát.

Po poslední jízdě jsme se šli převléknout (hlavně já), najíst a pak jsme odjeli domů. Jízda na raftech se mi líbila, protože to bylo zábavné.

Žák 7. třídy

Den dětí na Spartě

Můj příběh se odehrál zhruba před rokem v létě. Tento den byl dlouho naplánovaná a velmi jsem se na něj těšil. Počasí se nám podařilo, bylo krásně. Ráno od desíti hodin jsem odehrál fotbalový zápas, ještě za Cítov. Po zápase jsem rovnou odjel na Letnou.

Na Den dětí jsem jel i s mým kamarádem. Přijeli jsme, dali si cheeseburger v McDonaldu a vše teprve začínalo. Na Dni děti byly různé soutěže, například slalom na čas a síla střely, za které se sbíraly body, za ty se pak vybíraly ceny. Poté následovala autogramiáda.

Na autogramiádě se rozdávaly kartičky s danými hráči a ti hráči, co byli na kartičce nám to i podepsali. Neplánovaně jsem se i vyfotil s mým nejoblíbenějším hráčem. Poté jsem vyhrál turnaj na XBOXu, kde se hrála fotbalová hra FIFA 16.

Následovalo rozdávání cen, kde byly spíše takové maličkosti, ale tam šlo spíše o ten zážitek, než o nějaké ceny. Byl tam i takový „srandá mač“, kde hrály legendy týmu a herci s moderátory.

Když skončil tento Den dětí, tak se odehrával fotbalový zápas Sparty, za který byly lístky zdarma pro všechny zúčastněné. Hrál se malé pražské derby, které Sparta nakonec vyhrála 3:1. Vrátil jsem se domů pozdě večer a spokojeně usnul.

Žák 7. třídy

O Ztracené holčičce

Jednoho dne jsem s rodiči a s mladší sestrou jela do zábavného parku Mirákulum v Milovicích.

Procházeli jsme různá místa a různé atrakce. Když jsme došli k jedné červené klouzačce, sestra se chtěla sklouznout, ale v momentě kdy seděla nahoře, bála se sjet dolů. Řekla jsem jí: „Karolínko, neboj se, já tě dole chytím.“ Kája se sklouzla a šli jsme dál.

Viděli jsme houpačky, tak jsme šli k nim. Vysadila jsem sestru na houpačku a několikrát jsem ji zhoupala dopředu a dozadu.

Když to sestřičku přestalo bavit, odešli jsme směrem k občerstvení na oběd. Než jsme k němu došli, uviděli jsme holčičku, která seděla na kraji a plakala. Přišla jsem k ní a zeptala jsem se: „Kde máš maminku?“ Holčička mi neodpověděla, ale jenom ukázala k místu, kde mohla její maminka být. Moje máma ji vzala z ruky, popošli jsme asi sto metrů. Holčička se vyvlékla a běžela ke své mamince a obě byly rády, že se našly.

Žákyně 7. třídy

ZAKLETÁ KNIHA

Byla jednou jedna dívka a ta se jmenovala Eliška. Eliška ráda chodila do knihovny, kde četla různé pohádky. Když jednou přišla do dětského oddělení, všimla si, že mezi těmi barevnými knihami je jedna celá černá. Vytáhla ji a začala číst. Jak četla, začaly se jí zavírat oči a Eliška usnula.

Když se probudila a zjistila, že je v nějaké jiné knihovně. Dřív než se stačila vzpamatovat, objevila se před ní zlá čarodějnice. Ta jí řekla „Jsi na mém hradě, a jestli nesplníš můj úkol, budeš mi nadosmrti sloužit.“ Eliška se vyděsila, ale řekla si, že úkol splní, ať bude jakýkoliv.

Čarodějnice jí tedy dala úkol, že si musí ustříhnout pramínek vlasů a ten zasadit tak, aby jí vyrostly vlasy na paruku. Eliška si nevěděla rady, když v tom se před ní zjevila víla. V ruce držela kouzelnou hrací skříňku, které ale chyběla klička. Víla jí řekla „Klička je schovaná ve sklepení hradu, ale musíš si dát pozor na zlého vlka.

Eliška seběhla dolů po schodech a otevřela dveře do sklepa. Nikoho tam neslyšela, a tak vešla dovnitř. Šla rovně, když za sebou uslyšela běžet zvíře, otočila se a zjistila, že je to vlk. Běžela, jak nejrychleji mohla, až uviděla dveře. Ty ale nešly rychle otevřít. Vlk jí už málem měl, když se dveře otevřely. Vešla dovnitř a otevřela truhlu, kličku nasadila na hrací skříňku a zatočila s ní.

Když otevřela oči, byla zase zpátky v knihovně ve městě, kde bydlela. Knihu schovala, jak to nejlépe šlo a odešla domů. Od té doby, už knihu nikdy nikdo neviděl.

Žákyně 7. třídy

Moje budoucnost

Jaká bude moje budoucnost? Dodělám základní školu, půjdu na střední, možná i na vysokou. Budu mít velký dům a děti. Budu muset chodit do práce, která mě nebaví, abych uživila rodinu. Chci vůbec takový stereotypní život? Podle mě se má život prožít a užít si ho, ne ho prostě jenom přežít a odkládat věci se slovem „až“.

Každý má v životě sny, cíle nebo přání. Podle mě je to potřeba, aby se člověk posouval v životě dál. Ale plní si všichni své sny? Hodně lidí odkládá věci se slovy: „Až budu mít víc času, až budu mít víc peněz, tohle se mi nikdy nemůže splnit apod.“ Ale když si tohle budou říkat pořád, tak se jim nikdy nic nesplní. Myslím si, že když pro svůj sen každý den něco malého uděláte, budete věřit, že se to splní, tak se to prostě povede. Určitě všechny sny splnit nejdou, i já takové mám, ale věřím, že se splní a dělám pro to v rámci mých možností všechno.

A jak by vypadala moje budoucnost, kdyby se mi splnily mé sny? Můj největší sen je cestování. Chtěla bych si život užívat a nejlépe pracovat během cestování. Podle mě je důležité poznávání nových zemí, kultur, lidí a jídel. A když už bych se nemohla živit při cestování, tak bych alespoň chtěla chodit do práce, která mě baví, a ne do takové, do které chodím s tím, že musím něco vydělat. Taková by měla být má budoucnost teď, za pár let se to možná změní. Ale pořád si budu stát za svými cíli, nikdy se nevzdám v plnění mých přání a snů a pořád si budu život užívat.

Žákyně 8. A

Krása

Jaký je vlastně význam slova krása? Co se vám vybaví? Začínám si dost všímat, že dnešní generace vnímá krásu stupidním způsobem. Dokonale lesklé vlasy, rovné zuby, dlouhé nohy a hlavně - nejlépe trčící kosti z těla. Ale nemůžu tady jenom pomlouvat, dnešní generaci chválím za to, že jsou i kampaně s „normálními“ a reálnými lidmi. Třeba že mají po celém těle jizvy, pihy a jiná poškození kůže. Nebo plus size modelky.

Ale stejně, lidé se snaží být dokonale krásní jako ti „vyphotošopovaní“ lidé z reklam, médií, módních časopisů a sociálních sítí. 69% dívek po celém světě ve věku 10 – 18 let se přiznalo, že se nechávají (nebo nechávalo) ovlivňovat nebo inspirovat fotkami celebrit nebo dokonalých dívek z časopisu. Docela vysoké číslo, nemyslíte? Člověk by se měl řídit sám sebou a ne falešnými fotkami.

To jak se člověk snaží být dokonalý, souvisí třeba i s tím, že chce zhubnout. 70 milionů lidí z celého světa trpí poruchou příjmu potravy. V Česku je každý rok hospitalizováno na psychiatrickou léčebnu 400 – 500 pacientů, kteří trpí anorexií nebo bulimií. 5% případů končí smrtí. Tyto dvě nemoci se řeší hlavně u dívek, ale podle mě by měli dostat větší pozornost i chlapci. Hlavně tyto nemoci nelze vyléčit bez psychiatrické pomoci odborníka a hlavně musí spolupracovat pacient.

Dost mi také vadí, jak lidé soudí, aniž by si o dané věci něco zjistili. Například: „Koukej, ona je anorektička. Je fakt blbá, proč s tím nepřestane?“ Anorexie a bulimie jsou psychické choroby, takže pacienti mají „nemocný mozek“. Anorektičky nejí vůbec, necítí hlad. Většinou končí demencí, AIDS, rakovinou, depresí nebo kolapsem. Anorexií trpí dívky většinou ve věku 14 – 18 let. Všimli jste si, že to je náš věk? A že jedna z 200 dívek trpí anorexií?

Bulimie se projevuje záchvatovým přejídáním, poté vše vyzvrací. Spousta lidí také neví, že se může projevit i průjmem. Takže z nevinného bolení břicha a průjmu můžeš být bulimičkou. Nestalo se ti to někdy? Bulimií trpí dívky ve věku 13 – 18 let.

Toto jsou důsledky dnešní generace. Kdo řekl, že křivé zuby, široké boky a holky krev a mlíko nejsou sexy? Já si myslím, že jsou. „Vše co je v člověku krásné, je očima neviditelné.“ Tenhle citát mi dost pomohl a snažím se jím řídit. Doufám, že ho pochopí i ostatní a přestanou řešit „blbosti“.

Žákyně 8. A

Co by se stalo, kdyby Hitler uspěl?

Co by se vlastně stalo, kdyby Hitler uspěl ve svém plánu? Dost možná by na naší zemi už nebyli žádní Židé. Nebo by se někde schovávali, ale podle mého názoru by to Hitler měl tak promyšlené, že by se neschovali. Dost by mě zajímalo, proč to vlastně udělal, proč chtěl vyhladit všechny Židy? Existuje mnoho teorií, proč to chtěl udělat, ale správnou odpověď se asi nedozvíme.

Co kdyby vyhubil Židy? Říká se, že chtěl pak pokračovat ve vraždění. Na řadě bychom byly MY, slovanské národy. Měl celkem promyšlený plán, ale být vůdce světa, ovládat ho, řídit ho... To je na člověka poměrně hodně a ne všichni by to dokázali, spíše nikdo. Hitler udělal mnoho chyb, kvůli kterým neovládl svět. Otázkou zůstává, kdyby ty chyby neudělal, podařilo by se mu to?

Jakým způsobem by dobyl svět? Sice to vyzní jako vtip, ale kde by na to zabíjení pořád bral plyn? Sice si nemyslím, že by všechny pozabíjel plynem. Máme totiž střelně zbraně. Těmi to také jde a myslím si, že je asi lepší někoho zastřelit, než aby ho posílali do plynu. Za a) je to rychlejší, za b) podle mě jedna kulka stojí méně, než nějaký ten plyn, za c) kdo by se na to chtěl dívat?

Abych to shrnul: podle mého názoru, kdyby Hitler neudělal, chyby, tak by se mu asi vážně povedlo dobýt tento svět, ale další otázkou je, jestli by ho dokázal řídit, nebo by ho zničila a naše planeta by zanikla. Každopádně bychom bili další na řadě my...

Žák 8. B

Z výroků žáků naší školy

- Viktorka (z knihy Babička) zemřela při autonehodě, když na ní spadl strom.
- Karel Havlíček Borovský byl poslán do Bronxu (Brixenu), aby se nadýchal čerstvého vzduchu
- Defenestrace znamená shodit někoho ze stěny.
- Učitel: Ve středověku používali různá mučící zařízení...

Žák: A proč nepoužili elektrické křeslo?

- Žák: Paní učitelko a z čeho vlastně zkoušíte?

Učitel: Karel IV. a gotika...

Žák: Ale paní učitelko, já tu toho Karla Gotta nikde nemám...

- Učitel: Jak vypadaly vesnice ve středověku?

Žák: Normální sídliště...

- *Úryvek ze slohové práce:*

„Nejhůře mi bylo, když mi rodiče odjeli pryč. U mě v žaludku se mi svíraly střeva, a dokonce jako kdyby mě někdo sledoval.“

Vtipy ...

... zaměřeno na léto

- Žena se ptá: „Lojzo, dlouho sním o dovolené v Řecku, co myslíš, kolik to může stát?“
„Nic.“
„Jak to nic?“
„Sny jsou přece zadarmo.“
- Vráť se pan Novák z Tater a manželka se ho ptá: „Tak, jaké máš zážitky?“
„Hezké, ale lhali nám. Říkali, že jsme tisíc metrů nad mořem, ale žádné moře jsem neviděl!“
- Ptá se chlap toho druhýho:
"Do you speak English?"
"Cože?"
"Do you speak English?"
"Ještě jednou!"
"Mluvíš Anglicky?"
"Oh yes."
- Pražák vystoupí na nádraží Ostrava – Svinov a ptá se domorodce: "Heléééé, prosimtěééééééé, jak se vocaď dostanu do centraáááá???"
Ostravák na to: "S takým přízvukem se do centra živy nedostaneš..."

